

Sygn. akt: I C 258/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Wojciech Waclaw
Protokolant:	sekretarz sądowy Kamila Lobert-Bruździak

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2019 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Banku (...) S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko M. K. i I. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych **M. K. i I. K.** na rzecz powoda Banku (...) S. A. z siedzibą w W. kwotę 220 667,85 zł (dwieście dwadzieścia tysięcy sześćset sześćdziesiąt siedem złotych 85/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 157 083,95 zł od dnia 11 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty z ograniczeniem odpowiedzialności rzeczowej pozwanych do posiadanych przez nich udziałów w nieruchomości lokalowej wraz z prawami z nią związanymi, położonej w K. przy ul. (...) (...), (...). dla której w Wydziale Ksiąg Wieczystych (...) prowadzona jest księga wieczysta za nr (...) oraz do wysokości wpisanych na rzecz powoda hipotek: zwykłej i kaucyjnej – z zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego do wysokości spełnionego świadczenia;

II. zasądza od pozwanych na rzecz powoda kwotę 21 851,-zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 10 817,-zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11.12.2018 r. powód Bank (...) S. A. z siedzibą w W. żądał w postępowaniu upominawczym zasądzenia na jego rzecz solidarnie od pozwanych I. K. i M. K. jako dłużników rzeczowych z tytułu ustanowionych hipotek kwoty 220 667,85 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty kapitału 157 083,95 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanych jako dłużników rzeczowych z tytułu ustanowionych hipotek: umownej zwykłej w kwocie 269 000,- zł oraz umownej kaucyjnej do kwoty 220 000,- zł na nieruchomości lokalowej (...) położonej w K. przy ulicy (...) o łącznej powierzchni (...) m⁽²⁾, dla której prowadzona jest księga wieczysta o nr KW (...). Jednocześnie wniósł o zasądzenie od pozwanych zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że na podstawie łączącej strony umowy kredytu, pozwani zobowiązali się do spłaty sumy pieniężnej do dnia 13 stycznia 2020 r. w miesięcznych ratach. W związku z brakiem należytego wykonania zobowiązania, skutkującego naruszeniem warunków umowy, powód pismem z dnia 13 marca 2015 r. wypowiedział

przedmiotową umowę z 30 dniowym okresem wypowiedzenia. Roszczenie stało się wymagalne z dniem 23 kwietnia 2015 r. Pozwani zostali wezwani do spłaty zadłużenia, jednak bezskutecznie (k. 31-34).

Sąd Okręgowy w Olsztynie w dniu 27 lutego 2019 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem pozwu (k. 75).

W ustawowym terminie pozwani złożyli sprzeciw, w którym wnieśli o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów postępowania według norm przepisanych.

W treści pisma zakwestionowali zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia jak i podnieśli zarzut przedawnienia co do całego roszczenia oraz zaskarżyli wysokość zasądzonych kosztów procesu.

W ocenie pozwanych, wysokość naliczonych odsetek budzi wątpliwość, zaś powód nie udowodnił swojego roszczenia co do zasady jak i co do wysokości. Zdaniem pozwanych, przedłożone dowody nie wskazują które należności zostały względem powoda spłacone oraz w jakim zakresie. Ponadto, pozwani wnieśli o zwolnienie z części kosztów procesu („obniżenie wysokości zasądzonych kosztów”) z uwagi na pogorszenie swojej sytuacji finansowej (k. 87).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 stycznia 2010 r. Bank (...) S. A. z siedzibą w W. zawarł z D. K. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Zakład Handlowo-Uslugowy (...) D. K. umowę kredytowej linii hipotecznej nr (...) na mocy której udzielił kredytu w kwocie 269 000,00 zł. Kredyt przeznaczony był na finansowanie działalności inwestycyjnej związanej z prowadzoną działalnością gospodarczą, poprzez zakup lokalu niemieszkalnego, położonego w K., przy ul. (...).

Zgodnie z § pkt. 4 umowy, kredyt został udzielony na okres 120 miesięcy tj. od dnia 18.01.2009 r. do dnia 13.01.2020 r. (k. 6) Płatnych na ostatni dzień każdego miesiąca, począwszy od 28.02.2010 r., przy czym, kredytobiorca zobowiązał się do wykorzystania i spłaty kredytu wraz z odsetkami i innymi kosztami na warunkach zawartej umowy. Aneksami z dnia 21.10.2011 r. strony ustaliły termin spłaty rat na 5 dzień każdego miesiąca, począwszy od miesiąca listopada 2011 r., z wyjątkiem ostatniej raty, płatnej w dniu 13.01.2020 r. (k. 12)

Kredyt został oprocentowany według zmiennej stopy procentowej wyrażonej w stosunku rocznym, która to w dniu zawarcia umowy wynosiła 8,18 % w skali roku. Zgodnie z harmonogramem spłat miesięczna rata wynosiła 2242,- zł z wyłączeniem pierwszej w kwocie 2202,-.

Na zabezpieczenie spłaty wierzytelności aktem notarialnym (...) z dnia 18 stycznia 2010 r. została ustanowiona przez D. K. hipoteka umowna zwykła w kwocie 268 000,00 zł oraz hipoteka umowna kaucyjna do kwoty 220 000,00 zł na nieruchomości lokalowej (...) położonej w K. przy ul. (...) o łącznej powierzchni (...) m⁽²⁾, dla której Sąd Rejonowy (...), V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi KW o nr (...). Hipoteka umowna zgodnie z § 9 pkt. 1 umowy o kredyt ustanowiona została na zabezpieczenie należności głównej. Dalej pkt. 2 określa zakres zabezpieczenia hipoteki kaucyjnej jako odsetki i koszty uboczne powodowego Banku.

Na mocy § 13 umowy o kredyt, Bank miał prawo do wypowiedzenia umowy w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej albo niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu określonych w umowie z 30 dniowym okresem wypowiedzenia.

Kredytobiorca, w przypadku niespłacenia zadłużenia w okresie wypowiedzenia, zobowiązał się zapłacić od kwoty kredytu odsetki według stawki dla zadłużenia przeterminowanego tj. 4-krotności stopy lombardowej NBP czyli 20% w stosunku rocznym.

W dniu 7. 02.2014 r. aktem notarialnym (...) Kredytobiorca D. K. wraz z pozwaną I. K. zawarli umowę o ustanowienie rozdzielnosci majątkowej. Natomiast, w dniu 5.03.2015 r. aktem notarialnym (...) dokonano darowizny udziału w

wysokości (...) w nieruchomości lokalowej, położonej w K. przy ul. (...) (...), pow. (...) m⁽²⁾ dla której Sąd Rejonowy (...), V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi KW o nr (...) na rzecz pozwanego M. K..

W związku z naruszeniem warunków udzielenia kredytu poprzez niezachowanie terminów spłat rat kredytu i odsetek, powód wypowiedział w dniu 19 marca 2015 r. Kredytobiorcy umowę kredytowej linii hipotecznej, jednocześnie wzywając w piśmie tym do zapłaty kwoty 162 778,67 zł w terminie 30 dni. Nadto, poinformował, iż z upływem okresu wypowiedzenia cały kredyt stanie się wymagalny. Kredytobiorca w określonym terminie nie spłacił zadłużenia, które stało się wymagalne z dniem 23 kwietnia 2015 r.

Wobec braku spłaty zadłużenia, powód pismami z dnia 21 października 2015 r. wypowiedział przedmiotową umowę kredytu dłużnikom rzeczowym tj. pozwanym, wzywając jednocześnie do spłaty zadłużenia w wysokości 157 083,95 zł w terminie 30 dni. (k. 33-34)

Pozwana odebrała wypowiedzenie umowy kredytu w dniu 9 listopada 2015 r. w imieniu własnym oraz w imieniu pozwanego w dniu 26 października 2015 r.

(dowód: wypowiedzenie wraz z potwierdzeniem odbioru k. 33-34)

W dniu 4 grudnia 2018 r. powodowy Bank wystawił wyciąg z ksiąg bankowych, w którym wskazał, że pozwani posiadają wobec powoda zadłużenie wysokości 220 667,85 zł na które składają się: kapitał wymagalny w kwocie 157 083, 95 zł oraz odsetki wymagalne naliczone od dnia 3 grudnia 2018 r. łącznie w kwocie 63 583,90 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg bankowych k. 35)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości, jako zasadne w stosunku do obojga pozwanych.

W niniejszym postępowaniu powodowy Bank dochodzi od pozwanych zwrotu należności wynikającej z umowy kredytowej linii hipotecznej, zawartej w dniu 18 stycznia 2010 r., przy czym należność ta obejmuje zarówno kwotę udzielonej pożyczki w części niespłaconej jak i odsetki wymagalne naliczone od dnia 3 grudnia 2018 r.

Podejmując przy tym obronę procesową w sprawie, pozwani wskazywali na przedawnienie roszczenia.

W ocenie Sądu zarzut przedawnienia względem pozwanych okazał się być chybiony.

Wprowadzie art. 118 KC, w brzmieniu sprzed nowelizacji, ustanawia 3 letni termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, jednakże w stanie faktycznym niniejszej sprawy ma on zastosowanie wprost wyłącznie względem kredytobiorcy D. K. i to o ile on sam podniósłby go, bowiem kredyt zaciągnął nie jako konsument, lecz przedsiębiorca.

Należy zauważyć, że ostatecznie żądania powodowego Banku oparte są o treść art. 77 ustawy o księgach wieczystych i hipotece. Zgodnie z tym przepisem, przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnienia wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej. Wierzytelność zabezpieczona hipoteką nie pozbawia zatem wierzyciela hipotecznego uprawnienia do zaspokojenia się z obciążonej nieruchomości. Podstawą bowiem odpowiedzialności pozwanych względem powodowego Banku jest ograniczone prawo rzeczowe w postaci hipoteki, a treść powołanego art. 77 u.k.w.h. wyklucza negatywne dla wierzyciela skutki przedawnienia zabezpieczonej wierzytelności, w takim zakresie, w jakim wierzycielowi na podstawie hipoteki przysługuje prawo zaspokojenia z obciążonej nieruchomości.

Przywołany przepis wyłącza jedynie swoje zastosowanie co do świadczeń ubocznych. Niemniej jednak, w stanie faktycznym niniejszej sprawy, egzystują dwie samoistne hipoteki. Jedna, ustanowiona na zabezpieczenie należności

głównej oraz druga kaucyjna na zabezpieczenie odsetek i kosztów ubocznych. Z racji odrębności ustanowionego zabezpieczenia dochodzonego roszczenia, nie można stwierdzić, iż art. 77 u.k.w.h. wywołuje przedawnienie roszczenia o odsetki.

W chwili ustanowienia hipoteki kaucyjnej, obowiązywała ustawa z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2001 r. Nr 124, poz. 1361 – j.t.), w poprzednim brzmieniu gdzie w art. 102-108 opisana została hipoteka kaucyjna. Hipoteka kaucyjna przeznaczona była dla zabezpieczenia m. in. wierzytelności o nieustalonej wysokości, ale istniejących lub mogących powstać dopiero w przyszłości albo roszczeń związanych z wierzytelnością hipoteczną, lecz nie objętych z mocy ustawy hipoteką zwykłą. Z istoty hipoteki kaucyjnej wynikało, że nie mogła ona zabezpieczać wierzytelności, której wysokość była określona, albowiem taka to wierzytelność była przedmiotem hipoteki zwykłej. Do wierzytelności, które mogły być zabezpieczone hipoteką kaucyjną zaliczano najczęściej te wynikające z udzielonych gwarancji bankowych, poręczeń kredytów, kredytów (w szczególności tzw. kredytu odnawialnego) i pożyczek. W odróżnieniu od hipoteki zwykłej, hipoteka kaucyjna zabezpieczała zarówno odsetki kredytowe, jak i ustawowe, ale tylko wtedy, gdy mieściły się w wymienionej we wpisie sumie hipoteki. To samo dotyczyło kosztów postępowania. (tak: Rudnicki S., Ustawa o księgach wieczystych i hipotece. Przepisy o postępowaniu w sprawach wieczysto księgowych. Komentarz., LexisNexis 2009).

W dniu 19 sierpnia 2009 r. ogłoszono ustawę z dnia 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 19 sierpnia 2009 r.), która zgodnie z jej art. 14, weszła w życie po upływie 18 miesięcy od jej ogłoszenia, tj. z dniem 20 lutego 2011 r. Z zapisu jej art. 10 ust. 2 wynikało, że do hipoteki zwykłej i związanej z nią hipoteki kaucyjnej powstałych przed tą datą należy stosować przepisy ustawy w dotychczasowym brzmieniu, z wyjątkiem art. 76 ust. 1 i 4 tej ustawy, które mają zastosowanie w zmienionym brzmieniu. Jako, że w niniejszej sprawie na nieruchomości stanowiącej aktualnie współwłasność pozwanych, dla zabezpieczenia wierzytelności ustanowiono odrębną od zwykłej hipotekę kaucyjną, przy rozpoznaniu żądania wynikającego z jej ustanowienia należało stosować przepisy o księgach wieczystych i hipotece w brzmieniu sprzed omówionej zmiany.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie budziło wątpliwości, że pozwany pomimo przedawnienia roszczenia względem kredytobiorcy można przypisać odpowiedzialność rzeczową wynikającą z ustanowienia hipoteki na nieruchomości będącej ich własnością hipoteki umownej kaucyjnej. Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, że powodowy Bank dochodzi roszczenia z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanych jako dłużników rzeczowych do wysokości ustanowionej hipoteki na nieruchomości. Stąd zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanych okazał się bezskuteczny, albowiem jak już wskazano wyżej, przedawnienie roszczeń stosunku obligacyjnego nie wpływa na stosunek rzeczowy.

Pozwani uzyskując udziały we własności nieruchomości, winni byli liczyć się z możliwością wyegzekwowania przez wierzyciela wierzytelności zabezpieczonej hipotecznie, co ma miejsce w sprawie niniejszej.

Jeżeli zaś chodzi o zarzucany brak udowodnienia wysokości żądania w tym odsetkowego tu wskazać należy, iż przede wszystkim strona pozwana nie zakwestionowała dołączonego do akt sprawy wyciągu z ksiąg bankowych jako dokumentu sporządzonego zgodnie z obowiązującymi w tej mierze przepisami prawa bankowego i obrazującego też istniejący stan zapisów w księgach bankowych kredytobiorcy. Nie negując też oczywiście faktu, iż obecnie dokument ów nie może być przedkładany i traktowany w toczącym się postępowaniu cywilnym wprost jako dokument urzędowy, skoro zgodnie z art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe w postępowaniu cywilnym nie ma mocy przewidzianej w art. 244 KPC – stanowi on dokument prywatny w rozumieniu art. 245 KPC i podlega ocenie razem z wszystkimi innymi dowodami, w myśl reguł wynikających z art. 233 KPC.

Tak też co do samego dokumentu – tu zauważyć należy, iż wzmiankowany dokument został bezspornie sporządzony przez podmiot ustawowo wyposażony w prawo do udzielania i obsługi pożyczek i kredytów, w ramach przyznanых mu w tym zakresie kompetencji ustawowych wynikających z prawa bankowego przez upoważnione do tego osoby oraz

na podstawie ksiąg rachunkowych, w których rejestrowane były wszystkie operacje na rachunku dotyczącym pożyczki udzielonej kredytobiorcy.

Wysokość oprocentowania, kwota pożyczki, wysokość i ilość rat oraz termin ich płatności wynikały z treści umowy zawartej przez strony, złożonej przez powoda do akt.

Co więcej przedłożonym przez powoda szczegółowym dokumentom pozwani nie przeciwstawili jakichkolwiek przeciwdowodów, lecz również nie złożyli wobec tych dokumentów jakichkolwiek skonkretyzowanych i ukierunkowanych zarzutów.

Oczywiście, w przypadku dłużnika rzeczowego i faktycznych trudności dowodowych jakie mogą w omawianym zakresie wystąpić po jego stronie, opisane wyżej reguły w zależności od konkretnej sytuacji procesowej mogą być załagodzone, skoro to bank lub jego następca jako profesjonalny podmiot dysponuje pełnym instrumentarium ewidencyjnym służącym zabezpieczeniu i zachowaniu danych dokumentujących wszelkie zdarzenia dotyczące spłaty kredytu.

Niemniej jednak taka sytuacja na tle realiów procesowych w niniejszej sprawie nie zachodzi.

Zaprzeczenie prawdziwości dokumentu prywatnego w postaci sporządzonego prawidłowo i zgodnie z kompetencją ustawową banku wynikającą z art. 95 ust. 1 PrBank wyciągu z ksiąg rachunkowych pożyczkodawcy (kredytodawcy) nie może bowiem w ocenie Sądu polegać tylko na samej negacji istnienia lub wysokości długu, jeśli z pozostałych dowodów przedłożonych przed podmiot uprawniony wynika fakt zawarcia umowy pożyczki, jej wysokość i ustalone przez strony warunki spłaty.

Pozwani w szczególności nie wskazali, jakie konkretnie nieprawidłowości odbierają moc dowodową takiemu dokumentowi

Pozwani zaś jako dłużnicy, którzy zaprzeczają prawidłowości naliczenia należności oraz odsetek, są zobowiązani do przedstawienia merytorycznych argumentów na rzecz takiego zarzutu, choćby poprzez wskazanie konkretnej wadliwości wyliczenia .

Takie zaś dokładne wyliczenie i szczegółowe rozliczenie całego kredytu zostało przez powoda sporządzone i jako takie nie zostało nie tylko jednoznacznie i rzeczowo zakwestionowane, lecz nawet jakkolwiek krytycznie skomentowane, choć jak się wydaje choćby z uwagi na powiązania rodzinne z dłużnikiem głównym i kredytobiorcą nie powinno to nastęrczać większych trudności czy zabiegów procesowych.

Jeżeli chodzi zaś o zarzut braku podstaw zasądzenia świadczenia solidarnie, to zasługuje on na uwzględnienie.

Bezspornie, na tle niniejszego stanu faktycznego, pozwani nie zaliczają się do dłużników osobistych powoda, lecz ponoszą odpowiedzialność rzeczową jako współwłaściciele nieruchomości, na której ustanowiono hipoteki zwykłą oraz kaucyjną. Co prawda, art. 370 KC wskazuje na solidarność zobowiązania zaciągniętego przez kilka osób wobec wspólnego mienia lecz winny to być zobowiązania powstałe w wyniku czynności prawnych tych podmiotów (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15.10.2015 r., sygn. akt: I ACa 698/15).

Mówiąc o solidarności dłużników należy zwrócić uwagę na jedną z formalnych przesłanek jej powstania. Zgodnie z art. 369 KPC podstawą zobowiązania solidarnego jest jego pochodzenie z ustawy lub czynności prawnej. Stosownie do powyższego, ażeby powstało zobowiązanie solidarne po stronie dłużników, winno ono wynikać jako solidarne bądź to z ustawy lub zaciągnięcia danego zobowiązania jako solidarnego, poprzez wyrażenie zgodnej woli stron.

Węzeł łączący powodowy Bank z pozwanymi jest inną współzależnością, aniżeli źródło zobowiązania będącego podstawą niniejszego sporu.

Zobowiązanie będące przedmiotem sporu powstało pomiędzy powodem a małżonkiem pozwanej, D. K., z tytułu umowy kredytu linii hipotecznej. Pozwana odpowiadała z tytułu powyższego zobowiązania solidarnie z kredytobiorcą, jako że oboje łączyła majątkowa wspólność małżeńska, zaś owo zobowiązanie z uwagi na zgodę współmałżonka mogło być egzekwowane łącznie z majątku wspólnego. Jednocześnie też musiała siłą rzeczy podpisać wspólne oświadczenie o ustanowieniu hipoteki co jest równoznaczne ze zobowiązaniem wynikającym z czynności dotyczącej wspólnego mienia. (art. 370 kc)

Obecnie pozwana posiada udział w wysokości (...) w nieruchomości na której, na zabezpieczenie spłaty wierzytelności ustanowiona została hipoteka umowna zwykła w kwocie 268 000,00 zł oraz hipoteka umowna kaucyjna do kwoty 220 000,00 zł.

Odmienne przedstawia się też sytuacja co do pozwanego M. K., co do którego brak jest podstaw do zasądzenia świadczenia solidarnie. Pozwany otrzymał udział w wysokości (...) w nieruchomości lokalowej na mocy umowy darowizny, tym samym stając się właścicielem nieruchomości obciążonej hipoteką. Owa darowizna nie jest wynikiem czynności z bankiem lecz innej tj. wtórnego nabycia udziału w zabezpieczonej nieruchomości, z której to powód domagał się zaspokojenia roszczenia.

Pomimo istnienia, odmiennych podstaw powstania węzła zobowiązaniowego, to bowiem dług dla obu pozwanych jest wspólny. Uzasadnia to zasądzenie świadczenia od pozwanych in solidum z zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego do wysokości spełnionego świadczenia.

Na poparcie przywołać należy orzeczenie SN z dnia 12.02.1961 r. (OSPiKA 1962, poz. 255) stwierdzające, iż przy istnieniu zobowiązania kilku osób, którego przedmiotem jest to samo świadczenie, a tylko każda z osób odpowiada w oparciu o inny tytuł, zobowiązania te powinny być traktowane jako tzw. zobowiązania in solidum. Względem owych zobowiązań nie stosuje się przepisów dotyczących solidarności, bowiem brak jest tu źródła solidarności w postaci istniejącego pierwotnie węzła prawnego lub przepisu ustawy. Niemniej jednak, roszczenia pomimo odrębności tytułów mogą być dochodzone jednocześnie od wszystkich dłużników, gdyż wynika to z identyczności świadczenia.

Niemniej jednak, odpowiedzialność ta jest ograniczona zgodnie z wysokością posiadanych przez nich udziałów w nieruchomości. Tak więc, pozwani odpowiadają za cały dług ale do wysokości posiadanych przez nich udziałów. Uwzględniając, że odpowiedzialność każdego z pozwanych wynika z innej podstawy prawnej w wyroku należało również zastrzec, że spełnienie zasądzonego świadczenia przez jednego z nich zwolni drugiego w zakresie rzeczywiście spełnionego świadczenia.

Z przytoczonych względów orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku.

Odnośnie do wniosku pozwanych o nieobciążanie ich kosztami procesu, należy wskazać, iż na zasadzie słuszności ujętej w art. 102 KPC sąd może zasądzić od strony przegranej część kosztów bądź nie obciążać jej kosztami w ogóle, w wypadkach szczególnie uzasadnionych, przy czym, zła sytuacja finansowa przywołana przez pozwanych nie wyczerpuje znaczenia wypadków szczególnie uzasadnionych. Na te bowiem, składają się sytuacje losowe niezależne wyłącznie od złej sytuacji finansowej wnioskodawcy. Takiemu zapatrywaniu dał wyraz Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 9.01.2019 r. sygn. akt: V ACa 77/18 stwierdzając m.in. iż przepis art. 102 KPC ma charakter wyjątkowy i za jego zastosowaniem powinny przemawiać nie tylko okoliczności związane z obiektywnie złą sytuacją finansowo-majątkową strony sporu. Sama trudna sytuacja finansowa nie może być jedyną przesłanką do odstąpienia od obciążania strony kosztami procesu. Takie działanie stałoby w sprzeczności z ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Pozwani winni się liczyć z konsekwencjami zaniechania spełnienia świadczenia w postaci wystąpienia przez powoda na drogę sądową celem wyegzekwowania należnego mu świadczenia, przy czym, na poparcie swojego wniosku, pozwani nie załączyli dowodów potwierdzających przywołane przez siebie okoliczności. Stąd z racji tego, że sama zła sytuacja finansowa pozwanych nie wyjaśnia losowych okoliczności należało orzec o kosztach zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu orzeczono, zatem na podstawie art. 98 § 1 i 2 KPC, zgodnie, z którym strona przegrywająca jest zobowiązana zwrócić je na rzecz strony wygrywającej.

Ponieważ pozwani przegrali proces w całości, w pkt II sentencji wyroku na rzecz powoda zasądono zwrot kosztów procesu w całości w kwocie 21 851 zł obejmujących: opłatę stosunkową od pozwu w kwocie 11 034 zł, koszty zastępstwa procesowego 10 817 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.